

povinného, jehož nemovitost byla exekučně vydražena, tedy osoby na exekučním řízení nezúčastněné. I tyto osoby jsou jako dosavadní dlužníci převzaté pohledávky zproštěny závazku, ovšem na útraty povinného, který arci jest oprávněn domáhati se podle vnitřního poměru mezi spoludlužníky poměrné náhrady na ostatních solidárních spoludlužnících (§ 896 obč. zák.), neboť to, čeho se dostalo knihovním věřitelům z rozdělované podstaty, bylo zapraveno ze jmění povinného, byť i se tak stalo podle volby věřitele jen převzetím dluhu vydražitelem. Posuzuje-li se věc s právních hledisek právě vyložených, není pochybnosti, že by též v souzené věci byl žalovaný jako solidární spoludlužník povinného Františka B. zproštěn svého závazku, kdyby část zažalované pohledávky byla došla úhrady v exekuční podstatě a byla převzata vydražitelkou Martou B. započtením na nejvyšší podání za nemovitost povinného Františka B. Dovolací soud nemůže však rozhodnouti hned ve věci, neboť se ani první soud, ani odvolací soud neobíraly námitkami žalovaného vznesenými v příčině převzetí dluhu a v tom směru nic nezjistily, takže tu není skutkového podkladu potřebného pro rozhodnutí rozepře.

Čís. 15617.

Pozůstalá vdova po obecním nadstrážníkovi má nárok na příspěvek na výchovu dětí podle § 8 zákona čís. 2/20 Sb. z. a n., jenž nebyl zrušen zákonem čís. 103/26 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1936, Rv I 1646/36.)

Žalobkyně se domáhá jako vdova po městském nadstrážníkovi výplaty příspěvku na výchovu svých nezř. dětí dosud jsoucích v její výchově a výživě. Služební plat a požitky odpočivné jejího zemřelého manžela i odpočivné a zaopatřovací požitky jeho pozůstalých byly upraveny podle platového zákona čís. 103/26 Sb. z. a n., za jehož účinnosti manžel žalobkyně zemřel v činné službě. N i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Platový zákon v § 153 stanoví, že o zaopatřovacích požitcích platí dosavadní předpisy se změnami obsaženými v platovém zákoně. Z tohoto doslovu plyne, že předpisy o zaopatřovacích požitcích, které nemění platový zákon, zůstávají nadále v platnosti. Platovým zákonem byly v §§ 155 a 160, odst. 3 a 4 změněny a nově upraveny vdovské pense v užším smyslu a byly vdovám k zaopatřovacím jejich platům přiznány v odst. 4 § 150 plat. zák. ještě výchovné a přídavky na děti ve výši, pokud by příslušely manželovi za činné služby a vdovám po pod-

úřednicích a zřízcích přídavek podle odst. 3 § 160 plat. zák. ve výši doplňovacího přídavku pro ženaté, který příslušel manželovi v době úmrtí. Touto úpravou zaopatřovacích požitků vdov nebyl však dotčen zvláštní příspěvek, stanovený § 8 zákona ze dne 17. prosince 1919 čís. 2/20 Sb. z. a n. a určený dětem na jejich výchovu za předpokladů v tomto zákoně vylčených, který není součástí zaopatření vdovy, nýbrž je zásadně samostatným příspěvkem pro děti (manželské, legitimované, nemanželské, adoptované a schovance) a patří vdově jen výjimečně, když děti jsou v jejím zaopatření, jinak patří dětem samým (jejich zákonným zástupcům), jak patrně z doslovu posledního odstavce § 8 zákona čís. 2/20 Sb. z. a n. Tento předpis nebyl výslovně zrušen platovým zákonem čís. 103/26 Sb. z. a n., a nevychází ani z jeho ustanovení, že měl být změněn, naopak z § 159 tohoto zákona je zřejmé, že měl nadále zůstat v platnosti, neboť podle předpisu § 159 se zrušuje jen omezení výše příspěvku na výchovu zavedené zákony v § 159 platového zákona výslovně jmenovanými. S tím je též v souladě, že v § 214 zák. čís. 103/26 Sb. z. a n., kde byly uvedeny zrušené zákony, není uveden zákon čís. 2/20 Sb. z. a n. a zvláště jeho § 8, a třebaš § 214 plat. zákona uvádí zrušené zákony jen příkladmo, nelze za to míti, že byl zrušen i předpis § 8 zák. čís. 2/20 Sb. z. a n. jednající o nároku dětí na příspěvek na výchovu, ježto ten nárok nenáleží k předmětům, které byly upraveny v platovém zákoně (§ 214 (1) zák. čís. 103/26 Sb. z. a n.). Ježto vdovská pense i s přídavkem pro ženaté a výchovné na děti byla přiznána žalobkyni v důsledku služebního dekretu ze dne 31. října 1928 č. j. 4335, kdežto příspěvek na výchovu dětí jí nebyl odmítnut, mohla by se žalobkyně právem domáhati tohoto příspěvku, kdyby dokázala, že je tu splněn předpoklad prvního odst. § 8 zák. č. 2/20 Sb. z. a n., t. j. že děti jsou nezaopatřeny. Příspěvek na výchovu dětí činí podle § 8 zák. č. 2/20 Sb. z. a n. $\frac{1}{5}$ vdovské pense za každé dítě a ježto podle výměru zaopatřov. požitků žalovanou obcí žalobkyni doručeného, činí základna vdov. pense 4.800 Kč a přídavek ženatých (§ 160 (3) plat. zákona) 455 Kč, celkem 5.256 Kč, náleželo by žalobkyni za každé dítě $\frac{1}{5}$ toho, t. j. 1.051 Kč 20 h, ovšem za předpokladu, že děti jsou nezaopatřené (srov. též výnos min. financí ze dne 17. března 1928 č. 120028-27-VII a výnos ze dne 16. srpna 1930 č. 86550/30-VII/20). Žalovaná obec sama připustila, že podle služebního dekretu se služební požitky a nároky Stanislava Š. neměly řídit podle zákona č. 16/20 Sb. z. a n., nýbrž analogicky přesně podle zákona č. 103 ex 1926 Sb. z. a n. vydaného pro státní zaměstnance, a to nejen jeho služební platy, nýbrž i požitky odpočivné a zaopatřovací i ostatní právní nároky tak, jak přísluší pragmatikálním zaměstnancům státním. Neprávem dovolává se tudíž žalovaná obec v dovolací odpovědi zákona č. 16/20 Sb. z. a n. platného pro obecní zaměstnance a zejména jeho předpisu § 18 o výchovacím příspěvku pro děti po obecních zaměstnancích. Nižší soudy vycházejíce z mylného nazírání na věc (čís. 4 § 503 c. ř. s.) nezjistily, zda děti, o kterých jde, jsou nezaopatřeny a zda tedy byl splněn předpoklad § 8, odst. 1 zák. čís. 2/20 Sb. z. a n. Dále se neobíraly námitkou promlčení uplatňovaného nároku. Věc není tedy zralá k rozhodnutí (§ 510 c. ř. s.).